

Mučna zadrega.

Risal Henrik Smrekar.

Satan: „Glava me boli od težkega premišljevanja, kako kaj poplačam zasluge teh tičkov!“

Bahun:

Devica Ančka.

Kako pobožna in sveta devica je bila kuharica Ančka! Koliko je premolila in kolikokrat je globoko vzdihnila in povzdignila svoje oči proti nebu. Tudi pokrižala se je zmeraj, kadar je šla mimo cerkve, ali pa je obstala na pragu in izrekla toliko in toliko mo-

litvic v dober namen, preden je odhitela svojo pot. In kakor je srečala gospoda dekana, se je njen drobn in beli, z gubicami posejani obraz zasvetil od ginjenosti, majhna in ponižna se je sklonila in zletela pred gospoda, kakor zleti mlado pišče pod kokljo. Polju-

bila mu je tolsto, mesnato, rožno roko, na kateri so se delale jamice in ki je dišala po vinu, ne samo enkrat, temveč dvakrat in tudi po trikrat. Najrajša je imela dekanovo roko, mladega gospoda kaplana ni bogvekaj marala, ker jo je nekoč dregnil v nos in so mu prsti dišali preveč po tobaku. Tudi starega penzjoniranega župnika ni dosti spoštovala, včasih se mu je celo izognila, ker je imel koščeno in mrzlo roko ter se mu je tresla. Ali gospod dekan! Zmeraj so jo izpraševali, če je pri njej doma vse zdravo, če nima mogoče sveti Peter naduhe, če ni svetemu Janezu Nepomuku slabo storila kopel ali pa če se ni slučajno usekal s sekuro sveti tesar Jožef. Zelo prijazni so bili gospod dekan in Ančka se je smehljala in hitela zatrjevati: O nič ni hudega, nič, vse je zdravo, hvala Bogu, samo sveti Ceciliji se je zaredil črv v kazalcu, in sveti Dominik mora dobiti nov plašč, ker so mu starega razjedli molji. —

Lep dan se je naredil in trške hiše se svetijo v zlatem ognju. Sinje gléda nebo in trga s sebe zadnje srebrne meglice, da je čista pot, koder hodi mlado solnce.

Ančka gre od jutranje maše, ki so jo imeli gospod dekan. Vesele je volje in lica ji igrajo, jasna in brezskrbna, kakor mladi deklici. Gre po gospodinjskih opravkih, k mesarju po četrtino funta meska, h gostilničarju po kupico vinčka.

„Ančka, Ančka,“ jo mahoma ustavijo trške gospodične. Pet jih je, ki se že izprehajajo po trgu: Kocmanova Anica, Zorkova Marica, mesarjeva Gelika in Tila ter Repičeva Gusta.

„Ančka, Ančka, pelji nas v nebesa, lepo prosimo!“

Vseh pet kriči in se smeje razposajeno, obstopijo od vseh strani Ančko, ki je najmanjša od vseh, in je ne puste nikamor.

„Oh, punice, da se boste smejale,“ vrešči Ančka z visokim, tenkim glasom in se zaganja proti njim, da bi se jim izmuznila in šla domov. Plaha je in se boji, ko vidi naenkrat toliko in velikih gospodičen okoli sebe.

„Prav nič se ne bomo smejale, kaj ne, Tila,“ pravi Anica.

„Oh, ti, Marica, le glej se, če ne boš danes tiho!“

„Res se ne bomo smejale!“ zakliče Gusta in se že smeje.

„Ančka, jaz bom pela s teboj,“ hiti Gelika, ki je nekoliko hripava danes in začne:

Ves svet se je tresel —

„Ančka, pelji nas v nebesa,“ ponovi Marica veselo. „Jaz šivam nov plašček za svetega Alojzija in Gelika napravi zlato čelado tvojemu Florijanu.“

„Ančka, oh naj gremo s teboj v nebesa,“ pohiti

Tila. „Jaz bom kupila v nedeljo celo torto svetnikom in tudi klobuček že delam za svetega Izidora.“

„Oh, dekleta, če boste pridne,“ pravi Ančka, „že čisto potolažena. „No, če ste tako pridne, greste pa z menoj, le smejati se nikar. Drugače so svetniki nevoljni in jezni name. Ponoči me zmerjajo, včasih do jutra, in ne utolažim jih prej, da jih ne pokadim z dišečim kadilom in poškopim z vodo svetih treh kraljev.“

„Ah, jaz se že ne bom smejala,“ hiti zatrjevati Gelika in se smeje.

„Oh, ti se že smeješ,“ zakliče hudobna Zorkova Marica.

„Veš, Ančka, jaz imam s seboj orglice in bi lahko eno zagodle na čast svetemu Matevžu, ki bo jeseni njegov god.“

„Oh, Ančka, ali slišiš. Tila se že šali! Čakaj, kar udarim jo namesto tebe,“ se smeje Gusta, črna Repičeva gospodična.

„Oh, dekleta, imejte pamet vendar, vendar! Saj me boste zmečkale, uh, vendar, vendar!“

„Nič te ne bomo, Ančka, nič te ne bomo, Ančka,“ vpije Tila in jo tišči na vso moč in objema z desnico.

„Oh, jaz se te še dotaknem ne,“ pravi Anica in objame z levico Ančko, ki je že vsa zmedena in od vika in krika že ne ve, kam jo tirajo gospodične. In tako se prižene in prispe vesela in pisana družba pred malo hišo zunaj trga, kjer gre pot v gorice.

„Joj, če se res ne boste smejale,“ hiti iznova zabičevati Ančka. „Ti, Gelika, lepo te prosim, in ti Marica, in Pavlica! Saj se ne boste, Tila in Marjanica?“ prosi z jokajočim glasom in že odpira duri v svojo izbo.

„Oh, to je lepo!“ ostrme vse hkrati in se glasno začudijo.

„O, Ančka, kje pa si dobila novo Marijo?“

„In svetega Boštjana! Poglej, kako je lep! O Anček, ves je preboden!“

„Poglej, in Frančišek, ali ni nežen in srčkan! Smeje se in mene gleda!“

„In tale nožica svetega Alojzija, ali ni tudi srčkana!“

„In sveta Ana, poglej, kakšna očala ima!“

„In Marija! Oh, kako je žalostna s srčnimi meči!“

„In sveta Uršula, ali ni malo podobna sodnikovi Vandi?“

„Oh, Ančka, kakšna imaš lepa nebesa!“

In Ančka je vsa srečna in se smehlja nedolžno, je vsa očarana od tolike hvale, ki se vsiplje na njena nebesa. Stoji tam in nalahno giblje z rokama ter se sama čudi vsem tem steklenim omaricam, v katerih se svetijo posrebreni in pozlačeni kipci svete družine in svetega Izidorja in Dominika in svete Neže in Cecilije ter drugih svetnikov in svetnic božjih. Stekleni biserčki jim vise okoli vrata in svetinjice in rožni venčki,

luči gore pred njimi in bliskajo se pisane kroglice in se utrinjajo in izpreminjajo. V majolikah in vazah je polno cvetja in vse diši po vijolicah in šmarnicah in medenem kruhku, ki je razložen po krožnikih pred malimi oltarčki.

„Oh, Ančka, zapoj nam tisto pesem o nebeškem ženitovanju!“

„Saj res, Ančka, zapoj nam, zapoj, saj bomo tihe!“

„Ali pa tisto o Jezusovih škorenjcih!“

„In o svetem Janezu in Alojziju!“

„Ah, Ančka!“

In Ančka že sama težko čaka, kdaj potihne veselje, in potem se oglasi s trepetajočim, tenkim glasom:

„Kdo se bo ženil? Devica Marija!
Ti drajlala laja, Ti drajlajlajla!
Še kdo bode ženin, Sam stari, sveti Jožef.
Ti drajlala laja, ti drajlajlajla!
Še kdo bo prattfürer? Sam smileni Jezus.
Še kdo bo kranceljungfrava? Sveta Katarina.
Še kdo bo starešina? Nebeška družina.
Še kdo bode godel? Tri sivi golobje.
Še kje bo poroka? Pri svetem Miheli.
Pri svetem Miheli je grozdje že zrelo,
Pri svetem Martinu smo vino že pili,
Pri svetem Urbani, ga pijemo radi.“

Ančka je vesela, Ančka je v devetih nebesih. Svetle in drobne oči povzdiguje k svetnikom, giblje se in z nogami nalahno poskakuje, kot bi plesala. Pisano ruto ima zavezano okolo glave, čisto bel predpasnik ima in rdeče krilo.

„Oh, Ančka, kako je bilo lepo!“

„Še tisto o svetih dušicah, ali pa o zlatem grozdeku.“

„Oh ne, Ančka, najprej o škorenjcih!“

In Ančka malo pomisli in se nasmehlja. Zopet se zasliši po izbi njen drhteči glasek:

„Marija je Jezusa srečala
na sredi raja svetega.
Ona ga je vprašala,
Kakšne bo on škorenjce imel
na svoji sveti ohceti.“

Ančka utihne in svetla solza zamiglja v njenih očeh in iz ust ji zatrepeče vzdihljaj:

„Oh, naprej pa je ta pesem tako žalostna. Dekleta, jo bom drugič do konca, dajmo še o svetnikih!“

„Saj res, saj res! O svetem Florijančku, ali pa o Neži!“

„Ne, ne, raje o Janezku!“

Ančka ne ve, kateri bi ustregla, zato molči nekaj časa, preden zopet ne začne tiho in pobožno:

„O ti sveta Barbara, zlahtna devica,
na duši in telesi si nam pomočnica!“

„Oh, zapoj raje drugo,“ se oglasi Gelika. „To že vse znamo, zmeraj samo to slišimo.“

„Pusti jo, Ančka, le poj naprej!“ velj Zorkova Marica.

Ančka gleda boječe okrog sebe in misli. Zopet zapoje:

„Sveti Joanes Nepomucenus,
povej, povej od spovedi kraljične!“

„Hi-hi-hi-hi!“ se nenadoma zasmije Gelika. „Uh, Ančka, te pa že še nisi nikoli. To je lepa!“

„Vidiš jo, Geliko, se že smeje. Na!“ In Gusta jo udari, tudi vsa polna smeja, in že je zopet razposajen

Risal France Podrekar.

Pašič.

vrišč v mali izbi, da ni le)Ančka nevoljna)temveč tudi vsi zlati in srebrni svetniki, ki morajo poslušati in gledati razposajenost mladih gospodičen.

„Uh, bodite vendar tiho,“ se je zimesarjeva Marjanica. „Ančka, ti kar zapoj! Tista pa naj gre vun, ki se mora smejati!“

Napol utihnejo in Ančka začne še bolj boječe in s solznim glasom:

„Danes je res veseli dan,
Ki ga obhaja svet Florjan.“

„Hi-hi,“ se zasmjeje Anica. „Ali slišiš, Marjanica, pesem o Florijančku?“

„Oh, molči, na, na!“

In zopet je šum in hrum, dekleta se smejejo vse vprek, ena odpre vrata in vse se vsujejo po stopnicah.

*

V tisto hišo, kjer je stanovala Ančka, pa je hodil spat tudi delavec Blaž. Spodaj v kleti je imel svojo ropotijo, ali po dnevi ga ni bilo nikoli doma. Delal je sode in pil kot sod. Ančka ga ni mogla videti in kadar ga je morala srečati, si je zatishnila nos in zašepetala:

„Uh, smrdiš kakor sam bognasvaruj!“

In Blaž je gledal za njo ter godel: „Preklicani podložek! Še denar ima!“

Tisto nedeljo po Binkoštih je Ančka prigrnila mizo in sedla k obedu. Že vse dopoldne je bila slabe volje, zakaj nič ni spala in jeziti se je morala vsó noč. Tisti sodar Blaž je kričal pod njenim oknom in govoril neke ostudne besede, da si je zatiskala ušesa, ali satan jih je veñdar prinesel do nje. In danes jih ni mogla pozabiti, zato je postavila na mizo kraj sebe svetega Alojzija, da se razmisli.

Zunaj po stopnicah je nekdo trdo stopal s težkimi čevlji, duri se odpro in vstopil je — Ančka ni mogla verjeti svojim očem — nerodni Blaž. Ni ga pogledala, ni odzdravila, in sedel je za mizo.

„Saj me poznaš, ali ne, bi dejal, pa me poglej! Saj sem človek kot ti!“

Sklenila je roke in se zagledala v svetega Alojzija. Srce ji je tolklo in strah jo je objel, da se ni mogla geniti.

„Kakopak, sem mislil, zakaj bi se ubijal! Jaz delam trdo vse dni, ona ima pa denar. Zakaj je na svetu, zato da je in se igra s tistimi svetniki.“

Ančka je strmela in čakala osupla, kaj da pride. Uh ti tolovaj, si je mislila, ali si upaš tako govoriti vpricho njih samih!

„Na, kakopak da imaš denar!“

Blaž se je obrnil naravnost k njej.

„In če ni dosti, pa lahko prodaš tisto zlato šaro, ki je tamle za teboj. Zakaj jo pa imaš? So dejali, da si bila kuharica pri rajnem dekanu in da imaš denar. Pa če ni dosti, pa prodaj tiste malike, pa te vzamem.“

Ančka je pričakovala s strahom in trepetom, kaj ima priti. Vsak trenutek, je mislila, bo zažvižgalo in zabrenčalo po zraku, svetniki se bodo vzdignili s stoljal, razbili steklene omarice in se zaprašili bogokletnemu Blažu v obraz.

„Kaj buliš, pozabljena devica, in se držiš, kot bi vsem štacunarjem jesih izpila! Udari v roko, pa sva izgovorjena. Na!“

Blaž ji je molil črno, razorano desnico in ker se Ančka ni genila, je udaril po mizi.

„Tak hitro! Potlej pa grem in razprodam sam tiste, ki niso za drugo, kot da jih zapijem. Salamenski krst!“

Zdaj se je Ančka obrnila proti svetnikom, kot bi jih vzpodbujala, naj ne čakajo in hitro opravijo delo maščevanja. Ali nič se ni genilo za steklom. Kakor poprej so Janez in Urban in Marjeta bili zamaknjeni v svoja nebesa. Izidor je ravnal plug in gledal na voliče, Katarina je objemala trinoško kolo.

„Glej jo babnico, kaj misliš, da sem prestar zate, no, pa poizkusiva! Kar —“

Ančka si je zamašila ušesa, da ne bi slišala, naenkrat pa je skočila izza mize in zavriščala, zavekala z obupnim jokavim glasom:

„Vun, vun, tolovaj, lump! Vun, vun, tolovaj, lump!“

„O, ti presneta zgaga, ali češ, da ti dam pest v usta. Le vpij, le, le še, kaj mi je mar zate!“

Blaž jo je gledal strupeno, ali ker se je zbal prevelikega šundra, je šel proti durim.

„No boš že videla, kaj zna Blaž.“

Trdo je zaprl za seboj, da so se zmajali svetniki in so za trepetale lučice pred njimi. Zunaj je postal in s pestjo je zažugal:

„Jaz ti bom že pokazal, tebi in tvojim malikom. Hudiča ti bom pokazal.“

*

Od te nedelje Ančka ni imela nobenega pravega veselja s svetniki. Zamerili so se ji, ker se niso potegnili za svojo in njeno čast. Še jim je molila in pela, ali nič več s tisto nedolžno vdanostjo in veseljem kot poprej.

Čez nekaj dni je zopet videla Blaža. Stal je pri vratih in se je porogljivo zasmel, ko je šla mimo njega.

„Uh, ti lškarijot peklenski! Te bodo že hudobe vlačile za tvoj umazani jezik!“

Vrnila se je pozno. Izpila je kupico vinčka v gostilni pri Borovički in zato je bila malo židane voljice. Stopila je v izbo, se priklonila pred nebesa in —

Široko je odprla oči, zagnala čuden krik in se odmikala proti zidu.

Kjer je stal poprej sveti Alojzij v nebeški slavi in z belo lilijo, se je režal sam hudič. Vile je imel v rokah, izbuljene oči, in dolg rdeč jezik je kazal iz ust.

*

Ančka ni več marala za nebesa. Prodala jih je in tudi drugače se je izpremenila. Prvi dan so jo videli in slišali v krčmi pri Rakovcu. Pila je, poplesavala in zraven je pela razposajene fantovske pesmi.

Manica:

Lahu se cede sline po Ljubljani.

Lah: „Veruj da že davno
te ljubim gorko!
Bi mi li podala
srce in roko?“

Ljubljana: „Joj, res si na glasu
kot zviti lisjak,
a vendar se zdiš mi
največji bedak.

Srce poklonila
sem Srbinu v dar,
on je in ostane
moj skrbni čuvar.

In če on zavzdignil
nad taboj bo pest,
ne boš me več skušal
dobiti v posest.

Le beži in króti
po meni pohlep,
sicer se bo skrajšal
kosmati tvoj rep!“

Ferdo Plemjč:

O znameniti Revmacijevi glavi.

Živel je v sedmi deželi minister Revmacij, desna roka in leva noga dobrega kralja Gervazija, ki je vladal le še ob velikih praznikih, druge dni pa je vlado prepuščal svojemu ministru. In tako sta složno vladala oba nekaj časa. In to je bilo dobro.

Nekoč pa obsede ministra Revmacija hudobec častihlepnosti. In to ni bilo dobro.

Minister je nekje bral o državnih reformah. Kaj je pravzaprav bral, tega se ni mogel več domisliti, ker je takoj po branju igral dve uri tarok ter zapravil pri tem tri pagat-ultime. Tega se je še dobro spominjal. O reformah pa se je domislil le še toliko, da se država dobro pomladi. Torej reform je treba tudi sedmi deželi, da se pomladi. Tako je pravilno sklepal mini-

ster Revmacij. Ali kakšnih reform? In napel je minister Revmacij svojo glavo do skrajnosti, in glej, izkazalo se je, da trdi govornica prav, ki mu je pripisovala znamenito glavo.

Pričel je torej minister Revmacij kar s kraja reformirati. Najprej se je lotil notranje uprave ter določil, da se imajo od sedaj naprej številke aktov pisati z arabskimi mesto z rimskimi številkami. In uradniki so se takoj pokorili izvzemši par starih, blizu penzije stoječih, ki so sicer godrnjali, vendar slednjič „duhom klonili“. Nato se je lotil vojaštva ter odredil, da imajo vojniki nositi na čeladah mesto črnih bele konjske repe. In vojaki so sedaj nosili bele repe brez ugovora. Nato se je lotil šolstva ter strogo

odredil, da morajo vsi magistri šole od sedaj naprej razlagati učeči se mladini rabo sklonov pričeni s šestim sklonom in ne s prvim, kakor je bila dosedaj navada. Šolniki so na raznih sestankih debatirali o novi metodi in njenem vplivu na dušne, srčne in telesne zmožnosti gojencev, s posebnim ozirom na delovanje jeter in žolča, in protestirali so skupno in svečano proti novi odredbi, posamezno in skrivno pa je v prihodnjem šolskem letu vsakdo začel z razlago rabe šestega sklona. Nato se je lotil minister reforme

Risal France Podrekar.

Korošec.

na umetniškem polju ter je določil, da smejo slikarji slikati svoje slike le v deželnih barvah, ki so bile: vijoličasto-oranžna. Šlo je kakor po loju, ker hipermoderni slikarji barv sploh niso več razločevali. Nato je minister posegel naravnost v ustavo ter kratkomalo odpravil dosedanjo konstitucijo. Poznalo se ni nič, šlo je tudi to prav gladko. In tako je prinesel vsak ljubi dan svojo lepo reformo, porojeno v znameniti glavi ministra Revmacija. In vse reforme so šle svojo gladko pot in minister je rasel od dne do dne v spoštovanju pred samim seboj in pred kraljem Gervazijem.

Tedaj pa odredi minister Revmaciji, da se od sedaj naprej po vsej sedmi deželi ne sme fižol z drugim zabeliti negoli s slanino. Bog ne daj z oljem, stroga telesna in denarna kazen zadene proti odredbi ravnajočega poleg izgube državljanskih pravic za dobo petih let.

Zdaj pa je bil ogenj v strehi. Završalo je po vsej sedmi deželi.

„Koga,“ so vpili državljanji, „v naše lonce hoče vtikati ta minister svoj nos? Dokler je reformiral upravo in ustavo, vojaštvo in šolstvo, umetnost in druge igrače, naj še bo, ničesar ne bi rekli. Ali tu gre očitvidno za naše želodce.“

In vstaja je buknila, najprej v obmejnem mestecu Koštradragi. Razbijali so tri noči in tri dni in kričali, da jim oni najbolje postreže, ki jim izroči ministra Revmacija živega v pest, ker za drugo že znajo, kaj jim je storiti, in da drevesnih vej ne primanjkuje v okolici, in sicer da na stroške sploh ne bodo gledali pri tej priliki, samo da ga enkrat imajo v pesti. To je zaznal kralj Gervazij in zmrči se mu čelo.

„Na moje stare dni kaj takega, pa prav kaj takega! Nak! Minister Revmacij, vi pojedete takoj jutri v Koštradrago in mi potolažite ljudi.“ „Jaz?“ se začudi minister. „Med one rokomalharje pošljite rajši krdelo vojakov. Tu gre za ugled krone, gre za to, jeli se bo ona drhal udala kraljevi volji.“

„Za mojo voljo ne gre. Svoje reforme ste odredjali vedno le ob delavnikih, torej nimam jaz z njimi ničesar opraviti. V Koštradrago pojedite in ljudi mi spravite k miru na lep način.“ „Jaz? Med one razbojnike? Ne!“ se brani minister.

„Greste ali ne greste? Zadnja beseda.“

„Ne.“

„Torej,“ povzame kralj svečanostno, „poslušajte, kaj nepreklicno odredujemo mi Gervazij I., kralj sedme dežele: Minister Revmacij je odstavljen od svojega mesta in mora jutri z zoro zapustiti sedmo deželo. Dixi in, pri mojih copatah, svoje besede ne požrem več.“ —

Ta je bila huda, ali izpremeniti se ni dalo nič več, to je vedel minister Revmacij, ker če je kralj Gervazij prisegel pri svojih copatah, je to držalo kakor žebelj.

Drugega dne se je bil minister že vkrcal v lepo jadernico, ki je imela pluti preko morja. Lepo jutro je bilo. Gladko je ležalo mokro zrcalo pred njimi, tiho, temnomodro. In na tej temnomodri preprogi so se odrisovale tuintam skupine belih pikic — morski galebi, ki so počivali na gladini ter se z razkošjem udajali mehjemu, jedva vidnemu zibanju globoko dihaajočega morja.

Plula je ladija po zrcalu ter puščala za sabo peno se liso, plavala je kakor bi hotela ubežati objemu rezke jutranje sape, ki je napenjala pramenasta jadra.

Priloga Kurentu.

Leto I.

V Ljubljani, dne 1. decembra 1918.

Štev. 9.

Priporočamo edino slovensko tvrdko

Jos. Petelinc v Ljubljani

Sv. Petra nasip šte. 7.

za vodo 3. hiša levo, za šivalne stroje in njih posamezne dele, olje in igle. — Potrebščine za šivilje in krojače, kakor tudi drugega galanterijskega blaga. — Šivalni stroji vseh sistemov in oprem za rodbinsko in obrtno rabo vedno v zalogi.

Večletno jamstvo!

BALKAN

trgovska, špedicijska in
komisijska deln. družba

Podružnica v Ljubljani. — Akcijska glavnica K 1.500.000.

Špedicija vsakega blaga. — Vskladiščenje. — Zaccarinanja. — Reekspedicija. — Prevažanje pohištva.

Lastnica I. ljubljanskega skladišča

KRISPER & TOMAŽIČ

Direktna zveza s progo južne železnice. - Tel. št. 100.

Učenca

sprejme

Zvezna tiskarna

v Ljubljani, Stari trg šte. 19.

MAKINJE ROKAVNE

IN PARNI

ROKAVNE
MAKINJE
LOTUSKARNO
DUMARNO

Feliks Potočnik

Šelenburgova ul. 6, I. nadstr.

Modni atelje za dame in gospode.

Ustotam se obračajo in moderni-
zirajo obleke za dame in gospode

:: po najnovejši modi. ::

Vizitke

priporoča Zvezna tiskarna
Ljubljana, Stari trg 19.

Gospodarska zveza

centrala za skupni nakup in prodajo
v Ljubljani

registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Stalna zaloga poljedelskih strojev:
motorjev, mlatilnic, viteljev, slamo- in repo-
reznic, brzoparilnikov, plugov,
bran, čistilnikov itd.

Prodaja:

umetnih gnojil, kolonijalnega in specerij-
skega blaga ter poljskih pridelkov.

Zaloga:

travnih in deteljnih semen, pese, korenja, repe.

Zaloga:

pristnega domačega in gorskega
vina, žganja itd.

Lastna izdelovalnica in prekajevalnica
klobas. — Lastna zeljarna.

Prepričani, da ustrežemo
resnični potrebi, smo začeli izdajati s
15. decembrom 1918
neodvisen radikalni dnevnik
„Jugoslavija“

S sredstvi, ki so dana dnevnemu glasilu, hočemo sodelovati pozitivno pri zgradbi velike in močne Jugoslavije. Zato bomo propagirali **najpopolnejše politično in gospodarsko edinstvo SHS**, vpoštevajoč pri tem interese slovenskih pokrajin in njihovega prebivalstva. Odločno bomo nastopali zoper vsako separatistično stremljenje kot kvarno Jugoslaviji, slovenskemu plemenu pa naravnost pogubno.

Veliko pažnjo bo posvečal naš list **narodno-gospodarskemu razvoju** v Jugoslaviji. Smo za **nacijonalizacijo** onega posestnega stanja — veleposestev, velikih gozdov, rudnikov, vod-

nih sil, železnic, tvornic — ki je bilo doslej sredstvo za brezprimerno obogatitev malega števila posameznikov, večinoma tujcev.

Zagovarjali bomo vsako **socijalno reformo**, ki je sposobna pripomoči, da postane Jugoslavija brez pogubonosnih prevratov svobodni dom vseh svojih državljanov, pod čigar streho najde sleherni pojedinec vse svoje pravice. Pred vsem bo nastopilo novo glasilo za tiste socijalne reforme, ki so potrebne, da izgine iz našega današnjega družabnega reda kapitalistično izkoriščanje ter se umakne pravi socijalni pravičnosti.

Zavzemali se bomo za **pospeševanje kmetijstva, trgovine, industrije in obrti**, ker vidimo v tem edino sredstvo, da se otrese jugoslovanski narod vsake odvisnosti od tujine in najde zadosti kruha na domačih tleh.

Pri svojih stremljenjih za **kulturnim napredkom in naravnim strnjenjem našega** skupnega jugoslovanskega kulturnega dela v dogledni bodočnosti bomo cenili slovenski jezik kot dragoceno in neopustljivo sredstvo, da se pritegnejo najširše plasti našega plemena v živo občino jugoslovanske prosvete. V kulturnih pregledih hočemo torej posvečati posebno pozornost vsem pojavom naše **književnosti in umetnosti, našega šolstva in znanstva**.

Važno vlogo smo odkazali „Listku“. V njem bomo priobčevali zanimive in umetniško dovršene proizvode pripovedništva; gojili bomo predvsem pri nas doslej tako zanemarjeni široko

zasnovani izvirni roman. Kot prvo povest te vrste priobčimo izvirni satirični roman „Višnjeva repatica“ (Narodni aristokrat) odličnega slovenskega pisatelja **Vladimirja Levstika**. Dejanje povesti se vrši na Slovenskem nekaj let pred svetovno vojno. Pisatelj razkriva in biča naše tedanje nezdrave družabne in strankarsko politične razmere.

Neodvisni od strankarskih nasprotij hočemo delovati za moč in edinost naše države. Brez ozira in prizanašanja poseže „Jugoslavija“ v slovensko javnost in bo klicala na resno delo.

Domovina je še v nevarnosti! Zdaj, ko podira smrtni sovražnik sveto mejo naše zemlje in ječe naši najdražji bratje pod nasiljem tujih tolp, ni časa za besedičenje in razkrajanje: zdaj je čas, da z resnim in odkritosrčnim delom utrdimo in zavarujemo **veliko Jugoslavijo**. Zdaj bije ura borbe in žrtev! Domovini vse, tujcu niti koščka jugoslovanske zemlje!

Dnevnik „Jugoslavija“ bo priobčeval članke iz najboljših peres, točna politična poročila, kulturne pregleda, novice in dopise iz vseh krajev naše države ter o vseh važnih dogodkih po širnem svetu.

Naročite si „Jugoslavijo“ in pridobivajte ji naročnikov! — „Jugoslavija“ izhaja vsak dan zjutraj ter stane od 15. decembra do konca leta samo K 2.—. Od novega leta naprej bo stala „Jugoslavija“ mesečno K 5.—, četrletno K 15.—, polletno K 30.— in letoletno K 60.—. Posamezne številke po 30 vinarjev.

Uredništvo: v Ljubljani, Stari trg šte. 19 (Zvezna tiskarna).

Upravništvo: v Ljubljani, Marijin trg št. 8 (poleg Frančiškanskega mosta).

Agitirajte za radikalni dnevnik „Jugoslavija!“

ČAS JE ŽE SEDAJ
da si nabavite pravočas-
no kot najbolj primerno

božično darilo

še pravo izvrstno dišeče
toaletno milo vseh vrst
pri firmi Milan Hočevar,
Sv. Petra cesta šte. 28

KINO IDEAL
se priporoča p. n. občinstvu.

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE
≡ PISEMSKI PAPIR ≡
≡ ŠOLSKE POTREBŠČINE ≡
MARIJA TIČAR, LJUBLJANA

Domača semena

suhe gobe in druge pridelke
kupi trgovina s semeni
SEVER & KOMP., preje
Peter Lassnik, Ljubljana
— Marijin trg. —

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Jadranska banka

Podružnica Ljubljana.

Delniška glavnica: K 20,000.000.—.

Rezerve: okrog K 4,000.000.—.

CENTRALA: Trst.

PODRUŽNICE: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Metković,
Opatija, Spljet, Šibenik, Zader.

SPREJEMA: Vloge na knjižice in jih obrestuje po
čistih 4%.

Vloge na tekoči in žiro račun proti najugodnej-
šemu obrestovanju.

KUPUJE IN PRODAJA: Devize, valute, vrednostne
papirje itd. in srečke c. kr. razredne loterije.

ESKONTIRA: Menice, devize, vrednostne papirje itd.

IZDAJA: Čeke, nakaznice in akreditivne na vsa tu- in
inozemski mesta.

DAJE PREDUJME: Na blago, ležeče v javnih skladiščih.

PREVZEMA: Borsna naročila in jih izvršuje najkulantneje.

Brzjavni naslov: JADRANSKA. Telefon šte. 257.

Plavala je proti skupini belih galebov, kakor bi hotela s svojim, od mokre rose se leskečim rilcem prerezati njihovo vrsto. In zakraketali so beli galebi jezno in zariplo in razširili fino urezana krila in dvignili so se visoko gori ter krožili parkrat krog napetih jader, ki so kakor ogromni žolto in rdeče lisasti trebuhi viseli z jamborov navzdol.

Minister Revmacij je stal na krovu, z rokami sklenjenimi za hrbtom. Ni videl krasnega jutra, ni slišal jeznih galebov, ampak mislil je na svoje reforme.

Medtem se je naredil velik dan, a z njim se je dvignila velika burja in naraščala je in sikala je in tulila in iz kapljic morske vode je spletla tenke, bele biče in bila mornarjem krog zagorelih lic. Ministra Revmacija pa ni bilo, ker on je ležal v podpalubi, in hudo je bilo, zakaj morska bolezen se ga je bila lotila.

Vreme pa je postajalo vedno hujše. Tako je bilo, da so mornarji dejali, hudičeva botra se je obesila. In ker le ni odnehalo in ker je naraščala že nevarnost za ladijo, so se mornarji pomenili med seboj takole:

„Hud preklinjevalec ali drugačen grešnik mora biti med nami, da nam Bog pošilja tako nevihto. Morje ga hoče, in morju ga izročimo.“

Ker so pa mornarji v dnu svoje duše bili prepričani, da oni še nikoli niso kleli in da za drugačne grehe časa nimajo, so bili takoj na čistem, kaj jim je storiti.

In stopi kapitan Zvane s svojimi mornarji v podpalubo in takole govori ministru Revmaciju:

„Gospod; Bog nas je obiskal, in kmalu utonemo

vsí, ker preklinjevalec ali drugače grešnik je med nami. Mi pa grešniki nismo, vsaj imenovanja vredni ne, in preklinjamo tudi ne. Za to sem že jaz porok, pri moji duši, jaz kapitan Zvane. Če bi namreč čul kdaj koga na svoji ladiji kleti, pri moji veri, tako mu pripeljem, da mu je še preklet hudič ne more bolje. Tako je tedaj in tisti grešnik moraš že ti biti, ti gospod.“

„Da, velik grešnik sem!“ vzdihne minister Revmacij, ki so ga obhajale težave morske bolezni in je bil vsled tega že ves mehak.

„Nu torej!“ de Zvane in pomigne mornarjem. In tedaj se je zgodilo. Eden ga prime za čipkasti ovratnik, drugi pa za hlačni pas in v hipu je ubogi minister štrbunknil v morje, kar je bilo tem slabše zanj, ker plavati ni znal.

In prične se potapljanje:

Najprej zadek — bliskoma,
potem trebuh — hipoma,
potem pleča — nagloma,
slednjič vrat — popolnoma.

Tu pa potapljanje nakrat neha.

Revmacij, ki je že menil, da moli zadnji očenaš, čudoma gleda. In glej, plava mu glava nad valovi in plava in dalje plava. In ne potopi se, temveč drži v ravnovesju še ostalo telo. In tako minister Revmacij ni utonil, ampak je prišel do suhega. In tam je dobro živel in ko je bil tega sit, se je poročil in je imel mnogo zaroda. In njegov rod še danes živi.

Povejte mi sedaj, vi ljudje, zakaj minister Revmacij ni utonil.

Poslančev zakon.

Pomlad se je smehljala na njegovem licu, ko je nastopil kot poročni kandidat, Po živahni agitaciji med lepimi gospodičnami, ki so imele volilno pravico, je srce divne devojke glasovalo zanj in navzlic protiagitaciji številnih tekmecev si je priboril mandat soproga. V cerkvi je obljubil večno zvestobo, nato je tašča prevzela hišno predsedstvo. Ker je bil v manjšini, je često stopil v opozicijo, toda soproga ga je večinoma preglasila in tašča ga je pozivala k redu. Potem se je pogosto udeležil nočnih sej v različnih krčmah; radi tega ga je žena ostro interpelirala. Vnele so se debate, švigali so medklici, pri čemer so mu čestokrat vzeli besedo. Ker se nikakor ni hotel držati dnevnega reda, kadar je ponoči prikolovratil domov, zato so ga izključili. To ga je ogorčilo. Odložil je mandat soproga, nakar so hišo razpustili.

Nekje

v Evropi se je ustanovila akcijska družba, ki se peča s fabriškim proizvodnjem novih republik.

O kralju po božji milosti.

Nekoč je umrl kralj. Njegova duša potrka na zlata nebeška vrata. Sveti Peter odmakne briljantni zapah in ko zagleda ubogo mršavo dušo, zakliče angelu: „Prepelji dušo v oddelek za uboge na duhu!“ Kraljeva duša pa dihanje svetemu Petru, da se je bržkone zmotil. — „Kaj si bil v življenju?“ ga vpraša Peter. „Kralj,“ odvrne duša. — „Ti mršava borna stvarca, ki si premršava celo za težaka, si tičala v kralju?“ je vzkliknil Peter presenečen. „Hej, povej, kako si postal kralj?“ — „Po božji milosti,“ odvrne duša. — „Ni mogoče,“ de Peter, „počakaj, da povprašam samega Boga.“ „Ljubi Bog,“ prične Peter, „kako je mogoče, da je ta duša postala kralj?“ — Pa se je Bog zaglobil v misli, zmajal z glavo in rekel: „Sicer sem vseveden, ali tega jaz sam ne vem!“

Želja.

Kolesar (ki se je zaletel v brzozavni drog): Salamihelska štanga! Zakaj še niso uvedli brezžičnega brzozjava!

Granese.

Joj, ti Hamlet, majka te poznati noče,
mlajša je od tebe, sivi sinko, in za drugim joče,
ker jezika njenega ti govoriti ni mogoče.

Da glumač preveč iz njega gleda,
stari naj Polonij se zaveda —
več karakteristike komorne
mesto diletantike okorne.

Uboga Ofelija, nevesta modrega kraljiča,
ki mora poslušati brata nezrelega mladiča.
V medeni čeladi pride Laertes mladi —
brez gizdavosti bi ga imeli bolj radi.

In Marjanović, gospica?
Da že slavna je heroina,
misli brihtna ji glavica.

Ko smo jo v Ljubljano dali,
bil prijeten je večer,

Daneš je veselo plesal,
svatovski pripravljaj pir.

Dober dan, naš oča Srebrin!
Tu Danilo je zaslužil cekin.

Sam Alešovec bi ploskal,
ko bi videl svoje ptiče,
ki nič nemški niso znali,
fante, škrice in biriče.

Res da burka ni zmeraj duhovita —
pa kje naj bo volk cel in ovca sita?

Kranjski je šolmašter bil Ločnik,
sedaj pa je zvest Talijin pobočnik.

Pa kako bi pohvalil naše ljubimce — igralce?
Eh, saj so zaljubljeni zmeraj nespretni malce.

Manica:

Štirje prizori.

I.

Bila sem na kolodvoru. Videla sem tam vojaka
— kranjskega Janeza — ki se je, odhajaje na bojno
polje, poslavljaj od svoje ljubljenske. Punca, pristna
Ljubljančanka, se mu je vrgla okrog vratu in ihtela:
„Janko ne zabi me! Jaz ostanem tvoja, na veke
tvoja...“

II.

Pot me je zanesla mimo kazine. Pogledam skozi
okno v kavarno. Pri drugem oknu pri Šelenburgovi
ulici je sedel mlad par. Nemški častnik je uslužno
nalival kavo gospici, ki je imela na prsih črnožolto
rožo. A tudi ta gospica je bila Ljubljančanka, poznam
jo že davno...

III.

Zvečer grem skozi Tivoli. Razni šetalci pred menoj
in za menoj. Vračam se v mesto. V smeri od Narod-
nega doma mi gre naproti še en parček. Sedaj postoj-
jita. „Terentete brzz-drrr...“ Eh, zlomka si mislim,
to je gotovo madžarski mostačar.“ Ravno ko hočem mi-
mo, začujem glasen ženski smeh, ki se mi je zdel
znan. Še par korakov in postojim... Aha, nisem se
varala. Zopet ljubljanska domačinka, ki je z Madžarom

lomila nemščino in pri tem vmešavala med svoj govor
neke vrste madžarske spake, a vse to se je čulo tako
smešno, da me še danes krč lomi, ako se spomnim
na to.

IV.

Saj se še spominjate zadnjega koncerta Glasbene
Matice v Unionu. Prirejen je bil na čast srbskim
častnikom. Koncertu je sledil ples. Tudi jaz sem bila
tam, no, zakaj pa ne! S spoštovanjem sem zrla na
srbske junake in se divila peštrim ženskim narodnim
nošam. S posebnim zanimanjem sem opazovala neko
mlado, ljubljansko rojakinjo, ki je v lepi narodni noši
koketirala ves večer z mladim srbskim častnikom, ga
obsipavala s cvetjem in mu šepetala na uho — bog
ve kaj...

„Čemu nam je opisala te prizore? Mar je to kaj
čudnega?“ boste rekli. Počasi, dragi moji, le počasi.
Prizori sami po sebi se v sedanjih časih tudi meni ne
zde prav nobeno čudo, ali opombe vredno pa je, da
je bila pri vseh štirih gori opisanih prizorih vdeležena
— enainista punca.

O punce, oj te ljubljanske punce...

Ljubi Kurent!

Neki Goričan mi je ogorčeno očital, da se Kranjci premalo zanimamo za Trst in Goriško in da ju bo radi tega Italijan požrl. Ker pa kot pošten Kranjec ne prenesem takih očitaj ter se tudi nekaj razumem na socijologijo in diplomacijo, sem ga pošteno zavrnil takole:

„Vaše ogorčenje je popolnoma neopravičeno in sloni na nepoznanju naših geografskih in meteoroloških razmer. Mi Kranjci (natančneje rečeno Ljubljancje, ker na te je bil posebno hud kot na reprezentante Kranjske) smo skoraj celo leto zakopani v neprodorni megli in zato nam kot realistom ne kaže gledati na daljno Primorje in smo popolnoma zadovoljni, če vidimo včasih do Šiške, na Vič in v Vodmat, ker več tudi ne potrebujemo. S Trstom nimamo prav ničesar skupnega razen Tržaške ceste, radi katere pa smo popolnoma nedolžni, ker so to zgradili že v davnih starih časih. Morja mi ne potrebujemo, ko nam zadržuje Ljubljana in Gruberjev kanal, ki nam tečeta tik pred nosom. Tu si lahko ustvarimo od Prul do cukrarnice najmanj dvajset pristanišč, če hočemo. In sicer vam v pomirjenje lahko izdam tajnost, da bomo v kratkem otvorili glavni trgovski pristan pod Šušarskim mostom, ker se tu stekajo glavne žile naše veletrgovine s Starega trga, izpod Tranče, Št. Jakobskega nabrežja ter Židovske steze. Tudi iz političnih razlogov ne odnehamo od Ljubljane, ker hočemo biti več kot samo Jugoslovani, namreč Slovani na najširši podlagi, in ravno Ljubljana nas najkrajšim potom veže s severnimi brati, namreč Poljaki. Ako bi hoteli po vašem iz Trsta ustvariti plovno zvezo z Galicijo, bi morali pluti okoli cele Evrope, med tem ko imamo od Šušarskega mostu do Krakovskega predmestja samo par metrov. Tedaj vidite, da naša zveza s poljskimi brati ni samo formalnega značaja, kakor bi si morda mislili pri „Društvu ljubiteljev poljskega naroda v Ljubljani“. Glede ribarstva pa smo popolnoma preskrbljeni, ker prvič imamo že iz davnih časov „Ribjo ulico“ v mestu samem; drugič pa imamo v tej panogi potom postrežljivega Laha Stacula direktno zvezo s Kielom in Hamburgom, odkoder nas imenovani tedensko preskrbuje z raznimi Bismarckheringi in podobnim smradom. Te trgovske zveze nikakor ne kaže ukiniti, ker nas tako spretno diplomatično veže z našim južnim in severnim sosedom. Tretjič pa, in to je najvažnejše, imamo celo gostilno „pri zlati ribi“; to pa mislim odvaga najmanj dve tretjini Jadranskega morja in vse ribarstvo. Zato je naša politika, da pustimo i nadalje tisto smrdljivo delo v našem morju laškimi čiožotom kakor doslej in jim celo iz prijateljstva ter radi noblese to tatinstvo še razširimo do dveh naših bregov.

Tako lahko vidimo sami, da mora biti iz navedenih vzrokov pri nas vsak višje izobraženi strokovnjak, ki se kaj razume na svetovno trgovino sedanje in bo-

doče Jugoslavije, izrecno proti Trstu. Ako bi prevzeli Trst v našo državo, bi Ljubljana in posebno Ljubljana izgubili ves svoj pomen za svetovni trg, kar bi gotovo bila nenadomestljiva izguba za celo državo. Za Ljubljano nas bodo celo bratje Hrvati, ki nekam šilijo doli pri Reki v morje, še zavidali, ko bodo spoznali pravi svetovni položaj. Na morju je namreč promet jako negotov, zato morajo prometna društva tudi

Risal France Podrekar.

Trumbić.

plačevati visoko zavarovalnino, kar [zopet podraži prevoz oziroma ceno blaga; mi pa po potrebi vsak čas zapremo zatvornice v Prulah ter tako lahko pri najhujši nevihti po suhi strugi vzdržujemo promet v Krakov in to brez vsake zavarovalnine, radi česar bodo cene blagu vsaj še enkrat nižje, kar bo gotovo dvignilo blagostanje v Ljubljani. Takih ugodnosti nima niti Anglija v prekmorskem prometu.“

V tem trenutku je Goričana nekaj vrglo na tla. Ko se je pobral, sem mu pogledal v oči in — revež

se mi je smilil in sklenil sem, da drugo točko njegovega spotikanja bolj na kratko obrcam.

„Dragi državljani,“ sem mu rekel, „tvoje poželjivosti, da bi mi iz slovenskega centra skozi to meglo gledali direktno na solnčno Gorico in njena vinska in sadna brda, je prijateljsko rečeno malce presentimentalno. Mi imamo svojega „Figovca“ in s tem je kategorično odpravljena vsaka debata v vinorejski panogi, kar se tiče pa vašega zlahtnega južnega sadja, pa vam dam na znanje, da smo marmelade že siti do klobuka. Glede drugega sočivja pa vam je menda znano, da imamo že iz davnih časov monopol za pristno kranjsko zelje, ostala sočivja pa nam bosta dobavljali Italija in Nemčija v obliki nevtralnih konserv. Vaše sočivje bi utegnilo s časom izpodrinuti našo specifično narodno last in posebnost, zato gotovo ne boš zameril,

da smo sklenili obvarovati bodočnost našega narodnega zelja potom uvoza nevtralnih konserv. Sedaj pa, ko sem ti nekoliko pojasnil naše narodno-gospodarsko stališče, ti moram še, da boš za večne čase miroval, izdati tudi sistem ali program, po katerem se vse te čudne inicijative vrše. To ni namreč ne Šukljejezem ne Hribarizem, ampak neki posebni novi sistem ali izum, ki smo ga najbolj učeni možje Slovenije oziroma Kranjske ad hoc ustvarili, to je namreč neka posebna vrsta antidecentralističnega sistema, prirojjenega specijelno za Kranjsko, in s tem — zapik!“

Goričan ni zinil niti ene ne, ampak obrnil se je in — šel. Tako je prav! Šel je gotovo obnavljat Goriško, saj je tudi za to sedaj v vsakem oziru najprimernejši čas.

Zadovoljni kranjski državljani.

Pravljica.

Viljem je umrl; jezik se ni več gibal! Seveda je prikorakal v nebesa. Pred božjim tronom je udaril s petami in strumno salutiral.

„Viljem Veliki!“

Začuden se je dvignil nebeški oče, salutiral in odvrnil:

„Bog — Pravični!“ in ga pehnil v pekel.

Prijazen fant.

Sodnik: „Tu leži tožba radi alimentov; vi ste otrokov oče?“

Nace (ponosno): „Mislim da, kdo pa drugi!“

Sodnik: „Že prav, ali zdaj gre za znesek, ki ga je treba mesečno plačevati.“

Nace: „Toda, gospod sodnik, moja Rozalka je revna rožica, jaz ne zahtevam niti ficka, jaz že ne!“

Ljubljanski Izraelci.

Risal Henrik Smrekar.

Utrinki.

Imaš mnogo —
imeti hočeš še več.

Imaš malo —
vzemó še to preč.

Nimaš nič —
potem, cigan, pusti se ubiti.

Pravo do življenja imajo le oni,
ki so vsega siti.

(Prosto po Heineju.)

Vseh sirovin nam primanjkuje, le onih na dveh
nogah je zmerom več.

Časi historični — ljudje histerični.
Časi kritični — ljudje pod vsako kritiko.

Glad je najboljši kuhar — da bi ga le hudič vzeli!

Vse na svetu je že nadomestek, le hudobija, so-
vraštvo in nevoščljivost so še pristni.

Slovenci smo bili doslej tako rahločutni, da smo
se bali za onega, ki nas je tepel, da bi mu razbur-
jenje ne škodovalo.

Lačnih ljudi so gospodje kmalu siti.

Marsikateremu diplomatu bo lahko umreti —
malo duha mu bo treba izdihniti.

Učni red za nemške šole.

Branje. Čtivo: Sv. pismo, vojaška čitanka in
domoljubne pesmi. Branje med vrsticami je absolutno
prepovedano.

Pisanje. Učencem je treba zabičevati, naj se
vedno ravnajo po „predpisih“.

Računstvo. Učiti ga je treba tako, da bodo
znali bodoči državljani ceniti vsak penz, da na ta na-
čin postanejo varčni in zadovoljni državljani.

Petje. Poje naj se samo pesem

„Domovina, bod' pri mir',
na meji vahta kanonir.“

Telovadba. Vežbanje s puško in skakanje čez
kozla.

Logiko smejo poučevati samo na višjih učil-
nicah, in sicer na podlagi uradnih razglasov in Hinden-
burgovih telegramov.

V gostilnici zdaj več ljudi omedlí zaradi visokega
računa nego zaradi preobilo zaužite pijače.

Justitia ni slepa, le zavezane oči ima, kar je pa
menda eno in isto.

Človek živi samo enkrat — hvala Bogu!

Poznal sem nekoga, ki je bil pod strogim poli-
cijskim nadzorstvom, pa ga je vseeno avtomobil po-
vozil. Kako nezanesljiva je bila pač stara avstrijska
policija!

Poznal sem tudi nekoga, ki je brez vinarja v žepu
banko odprl — z dletom namreč. Vsem, ki imajo talent
za to, v vzpodbudo.

Avstrijski diplomati so razumevali samoodločbo
tako-le: Sam si lahko izbereš, ali naj te sovražnik
ubije, Avstrija obesi ali ustrelí, ali pa se sam spraviš
s tega sveta. Če si se odločil za slednje, je bilo treba
korenito napraviti, sicer si bil — zaprt.

Duševni proizvodi so vzlic druginji še zmerom
poceni; mesnih pa kar ni mogoče preplačati. (Oh, moje
nepozabne, nedosežne kranjske klobase, kje ste?)

Nevihite (pravijo, da tudi vojne) so potrebne in
koristne, češ da čistijo zrak. Če me pri tem strela
ubije ali mi uniči premoženje — hvala lepa za ta' o či-
ščenje zraka!

Začetek — nadaljevanje — konec.

Izboljšanje denarne — vrednosti — sramota.

Aprovizacija — prazen želodec — smrt.

Pasja plača — stavka — puška.

Delavec — pohabljenec — odgon.

Ureditev narodnostnega vprašanja — pododseki
— koš.

Listnica uredništva.

Današnja številka „Kurenta“ je izšla brez celo-
stranske risbe na prvi strani, ker nam zavod v Zagrebu
vsled pomanjkanja materijala ne more izdelovati velikih
klišejev, zato so tudi ostale risbe v listu manjše kot
običajno.

Mizerija s klišeji je tudi kriva, da list ne more
redno izhajati. Zato bomo pa pozneje, ko se razmere
uekoliko uredi, nagradili svoje naročnike s tem, da
bomo izdajali list v barvah.

Miklavževe sanje
gospe Urše Debeljakove. — 1918.

Risal Maksim Gaspari.

